

JÚDÁS

Színjáték öt felvonásban

írta RÓNAY GYÖRGY

NEGYEDIK FELVONÁS

Első jelenet.

*Ejszaka. — Bejönnek a halottvivők. Elöl két darabont, fákllyások; utánuk le-
takar; hordágyon hozzák a halottat. Mikor a halottat leteszik, lassan fölzárkó-
zik a halottkísérők menete. Imádkozó beginák az előimádkozóval, siratóasszonyok;
az ANYÁT két nő támogatja, VERONIKA szinte elvész a csoportban. A halot-
tól kissé távolabb megállnak.*

ELŐIMÁDKOZÓ,
kintről

BEGINÁK,
bevonulóban.

ELŐIMÁDKOZÓ.
BEGINÁK.

1. HALOTTVIVŐ.

2. HALOTTVIVŐ.

3. HALOTTVIVŐ.

PAP, a halott fejénél

1. HALOTTVIVŐ.

4. HALOTTVIVŐ.

2. HALOTTVIVŐ.

3. HALOTTVIVŐ.

1. HALOTTVIVŐ.

3. HALOTTVIVŐ.

2. HALOTTVIVŐ.

4. HALOTTVIVŐ.

1. HALOTTVIVŐ.

2. HALOTTVIVŐ.

PAP.

ELŐIMÁDKOZÓ.

BEGINÁK.

SIRATÓASSZONYOK.

Szenvedésed és kínzatásod által —

Uram, irgalmazz! Uram, oltalmazz!

Hogy ne múltjunk el orgyilkos halállal —

Uram, irgalmazz! Uram, oltalmazz!

Nehéz.

Bizony, nehéz.

Elsúlyosult szegény.

Minden halott nehéz.

Az enyém, mint a pille,
olyan volt.

Kis gyerek volt.

Az enyém mint a sár,

szegény öreg.

Hát amikor amazt

vittük — megvan húsz éve —

Huszonöt.

Friss legény voltam, mégis majd karom
szakadt belé.

Fütyült a szél, a hó;

az ásó földbe tört, olyan kemény volt...

No, ennek jobb, ez legalább tavasszal

kerül belé.

Hamar lesz rajt virág.

Azén csak gyom meg ördögfű fakadt,

azért tettek fölébe kőlapot.

Szóbeszéd! Inkább imádkozzatok.

Uram, irgalmazz! Uram, oltalmazz!

Uram, irgalmazz! Uram, oltalmazz!

Gyenge bárány, véredet kiontották

életed világát eloltották —

Jaj nekem, jaj!

Tavaszodnak virágában, ékes árva,

mért hagytál bennünket árvaságra!

Jaj nekem, jaj!

Szűnhetetlen sírással sír utánad,

szíve szakad édes jó anyádnak...

Szakadna bár! — Nincs többé, nem szakadhat...

Engedjete! — Lehulltál, életem —

korhatag ág, nem bírtalak tovább,

szegény, szegény... — Ó, milyen iszonyat,

hogy végül ennyi irgalom se nyílt...

Az irgalom útjait emberésszel

földrni nem lehet.

ANYA előre lép.

PAP.

ANYA.

Én, emberésszel?

Se szív, se ész — üres tömlő vagyok,
megtöltve fájdalommal, s bár nem érzem,
túlságán is túl. — Elég nagy legyen
kettőnknek áttelelni a verem. —
Hová? Mi van a tél után? A tél...
Megháborult, nem tudja, mit beszél.
A télen túl? Az élet tavasza,
a boldog látás.

I. HALOTTVIVŐ.
PAP.

Látni fog? Ne lásson!

ANYA.
VERONIKA.
ANYA.

Anyám!
Ne tudd meg, kisfiam. Elég,
hogy én tudtam. Aludj csak — tente — tente —
Majd melengetlek. Hideg lesz a tél,
véres havon...

PAP.

Vigyétek el szegényt,
megzavarta a kín.

EGY NŐ.

Két nő belekarol, elvonják.
A szenvedés

ANYA.

az Isten mérlegén...
Kancsít a mérleg:
egy bűn fejében két prédát kíván.

PAP.

Ne vedd zokon egy összetört anyától,
Uram, ha káromol.

ANYA.

Számon pecsét volt,
nem szólhattam — és most már nincs kinek.
Bocsáss meg, kisfiam...

PAP.

Maradjatok
mellette, míg lecsillapul, nehogy
a boldogtalan kárt tegyen magában. —
Gyerünk tovább.

*A Halottvivők fölveszik a hordágyat. A menet
lassan elindul,*

BEGINÁK.
ELŐIMÁDKOZÓ.
BEGINÁK.

Vérhullatásod által...
Uram, irgalmazz! Uram, oltalmazz!
Epével oltott szomszúságod által —...
Uram, irgalmazz! Uram, oltalmazz!...

A szín lassan kiürül. Csak Veronika marad.

Második jelenet.

VERONIKA SIRALMA

VERONIKA a kereszt alatt, később három POROSZLÓ

VERONIKA.

Nem tudtam, mi a siralom,
s most siralom epeszt,
keserűség emészt.
Mint akinek kitepték a szívét,
kioltották szeme világát,
olyan vagyok.
Mit vétettem ellened, Istenem,
hogy ilyen irgalmatlanul
büntettél engem?
Perzselő fájdalommal
könnyeim forrását is
kiapasztottad bennem.
Könny nélkül égek,
fekete lánggal —
Olts el már, Istenem!

Beront a három Poroszló.

1. POROSZLÓ. Hahó!
2. POROSZLÓ. Hahó!
3. POROSZLÓ. Láttatok valamit?
1. POROSZLÓ. Árnyékát sem, ha volna éjszaka.
3. POROSZLÓ. Pedig itt kell lennie valahol.
2. POROSZLÓ. Hát csak keresd, ha itt van.
3. POROSZLÓ. Ezzel a két szememmel láttam, ahogy keresztül vágott az úton.
1. POROSZLÓ. Nyúl, vagy róka volt.
2. POROSZLÓ. Az ám, fületlen gomb, és elgurult; keresheted.
3. POROSZLÓ. Négykézláb is megéri: kövér falat, vérdíj van rajta. —
Észreveszi Veronikát. Hát ez mit kushad itt? Hé, néném, vagy húgom? Nem láttál erre senkit? — Nem felel. — Süket talán?
2. POROSZLÓ. Vagy lába közt lapul a szökött pityke. Megnézzük, komám? Elég sötét van hozzá.
3. POROSZLÓ. A bozótban, a templom mögött. Itt, ha tán sivít, kijön a pap rá.
2. POROSZLÓ. Szájába tömünk valami rongyot.
3. POROSZLÓ. Megfúl.
2. POROSZLÓ. Hallod-e, ébredj föl, kincsem!
1. POROSZLÓ. Ember, ezt ne bánts! Neked hagyjam tán?
2. POROSZLÓ. Nem látod bolond: a polgármester lánya!
1. POROSZLÓ. Úgy, ahogy te polgármester! Esküszöm! De csak ágaskodj, vén kan! Gurulni fejedből csinálnak majd pitykét, s a négy pulyád ríhat utána...
3. POROSZLÓ. Szakasztott olyan... de ki ismer rá ilyen maskarában, ebben az Isten átkozta sötétben!
2. POROSZLÓ. Különben is, motozni kell: parancs, parancs; nem igaz?
3. POROSZLÓ. Kisasszony, bocsánat, hogy így esett... Elkísérnének hazáig, nem biztonságos itt...
1. POROSZLÓ. Egy szót se szól; csak hallgat, mint a sír.
2. POROSZLÓ. Jól mondod: mint a sír; nehéz halott van eltemetve benne. Gyerünk innét.
3. POROSZLÓ. Nézzetek, ott!
2. POROSZLÓ. Mi van?
3. POROSZLÓ. Mozdult!
1. POROSZLÓ. Nem látok semmit.
3. POROSZLÓ. Ott, a sarkon. Kikémlelt s visszabújt.
1. POROSZLÓ. Hiúszzemed van, ha látsz odáig ebben a szurok feketeségben.

3. POROSZLÓ. Pedig láttam, ott
a sarkon ...
1. POROSZLÓ. Eh, únok már macska lenni
egér helyett fogóban!
3. POROSZLÓ. Ne feledd,
a száz tallérból harminc a tiéd,
ha elcsípjük.
2. POROSZLÓ. Ha tízet eliszunk,
a háromszor harminccal kereken
kijön a száz. Azt mondod, ott a sarkon?
3. POROSZLÓ. Én egyenest — te arra — te meg ott
kerítsd, az utca végén... Most ki nem
csúszik markunkból, esküszöm, hacsak —
1. POROSZLÓ. Hacsak megint nem árnyék volt.
3. POROSZLÓ. Gyerünk!

Elcsörtetnek.

Harmadik jelenet.

VERONIKA *egyedül, a kereszt alatt.*

- VERONIKA. Itt tartom, Uram, a karomban,
itt fektetem a szívemben,
itt altatom.
Vérével vérzem.
Ketten vagyunk halottak a késen —
Fölsír.
Mit tettél velünk, te szerencsétlen!

Negyedik jelenet.

HOLETIUS, PRÉPOST, VERONIKA a kereszt alatt.

HOLETIUS *megjelenik a templom sarkánál; üzötten a térre kémlél,
a templomkapuhoz szalad, próbál bemenni.*

Krisztus Urunk, segíts... Ezt is bezárták.
Minden kaput bezártak. — Irgalom! —
Nincs irgalom. — Jönnék... — Hé, Isten, Isten,
nyiss ajtót! — Semmi. Semmi. — Mit akartok?
Nem vérszagú — — nem látszik rajta vér — —

HANGOK *odakint, távol, különböző irányokból.*

Hahó! — Hahó!

- HOLETIUS. Nyomon vannak megint...
Nyúlnak fészek, rókának barlang — csak nekem
nem jut zugoly —

HANGOK *valamivel közelebb.*

Hahó! — Hahó!

- HOLETIUS. Akár

rablóra: karddal jönnek és doronggal,
pedig naphosszat ott voltam... Vagy én
nem én vagyok?

HANGOK, *közel.*

Hahó! — Hahó!

HOLETIUS *a prépost házához rohan, bedörömböl a kapun; fojtottan:*
Segítség!

Újra dörömböl. Az ablakban fény lobban,
Segítség!

A kapu hirtelen kinyílik.

PRÉPOST.

Ó te nyomorult! Futottál
volna inkább világgá!

HOLETIUS *térdre veti magát, a prépostba kapaszkodik.*

Irgalom!

Már itt lihegnek... Már a köntösöm
szélébe marnak...

PRÉPOST.
HOLETIUS.

Kelj föl!

Már a bokámon

érezem a fogukat...

HANGOK *egész közel.*

Hahó! — Hahó!

PRÉPOST *fölrántja Holetius.*

Kelj föl, nem érted?!

HOLETIUS.

Éli, Éli, lamma

szabaktáni!

PRÉPOST.

Az Úr legyen velünk.

Siess, siess!

VERONIKA.

Betuszolja. A kapu bezárul. A fény kialszik.

Az Úr legyen velünk.

Ötödik jelenet.

CSATLÓSOK, HADNAGY, PRÉPOST, VERONIKA a kereszt
alatt.

Különféle irányokból sorra bejönnek a csatlósok.

1. CSATLÓS.

Amott lapul!

2. CSATLÓS.

Farönk, te féleszű!

3. CSATLÓS.

Anyád kinjád! Ha még egyszer követ
hajítasz rám...

4. CSATLÓS.

Azt hittem...

3. CSATLÓS.

Hidd, amit

5. CSATLÓS.

a pap locsog, de engem ne dobálj!
Hallottam nyíni már, mint rókafit
kopók előtt, s most nincs sehol.

HADNAGY *bejön, az utolsó szavakat hallja.*

Sehol?

Föld nyelte el talán? A Krisztusát
a sok mihaszna naplopónak! Ennyi
léhűtő közt egy kancsal kurafi
csak úgy sétálgat! Vissza kéne fogni
a zsoldotok...

5. CSATLÓS.

Fogják azt vissza úgyis,
nem kell rá biztatás.

2. CSATLÓS.

Az már igaz.

HADNAGY.

Ha jár a szád, úgy megsúvasztalak,
hogy visszaszállsz anyádba, eb fia!
Nocsak, nocsak.

6. CSATLÓS.

Hagyd, ne pofázz vele.

5. CSATLÓS.

6. CSATLÓS.

Vér díjából törlesztené ez is,
amivel a csapszékben tartozik.

HADNAGY.

Lássuk, ki látta?

7. CSATLÓS.

Én. Emitt a templom
szögleténél.

HADNAGY.

Mit láttál?

7. CSATLÓS.

Köntösét

lebbenni.

HADNAGY.

Aztán?

7. CSATLÓS.

Eltűnt.

HADNAGY. Akkor itt
kell, hogy legyen. Minden utat elálltunk.
Kővé nem vált, falba nem bújhatott.
A templomkapuhoz megy próbálja a kilincset.

6. CSATLÓS. Hogy falba nem bújt? Bújni bújhatott,
ha nyílt rajta rés, amin befért.
Mit mondtál?
Én? Egy szót se.

HADNAGY. Hova bújhat?
6. CSATLÓS. Anyjába vissza, ha volna néki.
HADNAGY. De minthogy nincsen —
6. CSATLÓS. Azt a kinkeserves
HADNAGY. úristenit, mért nem mondd, ha láttál
6. CSATLÓS. valamit!
Épp csak annyit, mint a vak.
HADNAGY. Akkor meg mit jártatod itt —
6. CSATLÓS. Az ember
nem csak szemmel lát.
HADNAGY. Hanem?
6. CSATLÓS. Ésszel is.
HADNAGY, *kis gondolkodás után.*

Tanítanál, mi? Azt hiszed, te vén,
magamtól nem tudom?
*Erélyes lépésekkel a prépost házához
megy, ököllel megveri a kaput.*
Kinyitni, hé!
*Lent a csatlósok csoportba gyűlnek.
Halkan egymás közt:*

2. CSATLÓS. Láttál boszorkát? Hálórékliiben
most látsz majd egyet.
3. CSATLÓS. Csonton lepedőt.
5. CSATLÓS. Ha ráijeszt a hadnagy úr, utóbb
söprűre kap.
2. CSATLÓS. Vagy szemének esik
s kivájja tíz körömmel.
HADNAGY *dörömböl.* Hé, kinyitni!
Az ablakban fény gyullad.

4. CSATLÓS. Tollászkodik már.
1. CSATLÓS. Csak előbb haját köt
kopasz fejére.
5. CSATLÓS. Háltál már vele,
hogyan így tudod?
*Kinyílik a kiskapu; megvilágtott
négyzögében a Prépost.*
Akartok valamit?
Júdást keressük. Holetius. A gyilkost.
S ezért törtök házamra éjszaka,
mint egy rablótanyára?
Erre látták,
ide futott a térre. Minden utcát
posztok vigyáznak. Itt kell lennie.
Nálam?
A téren. Mindent átkutatunk.
A templom zárva...
És ha nincs, talán
betörtök, mint egy istállóba? karddal,
mint egy lebujba, húsvét éjszakáján,
Krisztus nyugalmát meggyalázní?
HADNAGY. Mondom,
hogyan zárva volt.

5. CSATLÓS.

Halljátok? Kezd lohadni benne a tűz.

PRÉPOST.

S az én kapum? Talán az tárva-nyitva állt?

3. CSATLÓS.

Nézd, hogy feszeng. mindjárt letérdel!

PRÉPOST.

Kocsma ez a ház, ahová minden részeg katona bedörömbölhet? Vagy netán a város adott parancsot, hogy nyugalmamat háborgassátok?

HADNAGY.

PRÉPOST.

A gyilkost kerestük. Állass őrséget lent a kert alá, nehogy arra szökhessen. Végy magadhoz csatlóst, amennyi kell. Szobáimat fölhányhatod, de kíméld könyveim. Ha kell padlás, vagy pince kulcsa: szólj. Tessék.

6. CSATLÓS.

Félreáll a kapuból, utat mutat.
Eltönni rést úgy is lehet, hogy szélesebbre nyitják.

5. CSATLÓS.

6. CSATLÓS.

Gondolod? Én? Gondolja, akinek az a dolga! Másnak kaparjak tűzből gesztenyét? Megéghet ujjam — nem vagyok bolond! Nekünk elég tudni, hogy bebocsátást senki nem kért a házba.

HADNAGY.

PRÉPOST.

Ez a ház azért van, hogy bebocsássák, aki bebocsátást kér. Tessék.

HADNAGY.

Újra mutatja befelé az utat.

Köszönöm;

elég a szó is.

6. CSATLÓS.

Annak, aki csak szájalni tud...

HADNAGY, keményen.

PRÉPOST.

Jóéjszakát.

Jóéjszakát.

Visszantegy a házba, becsukja a kaput. Kialszik a világosság.

HADNAGY, *nyers léptekkel a csatlósokoz megy.*

Velem járattok bolondját? Ezért még számolunk, csürhenép! Indulás!
Elmennek.

Hatodik jelenet.

VERONIKA a kereszt alatt.

VERONIKA.

Nőjetek, nőjetek, térdem gyökerei a keresztfa tövébe.

Keveredjetek össze a kereszt gyökerével. bonthatatlan bozóttá.

Élő keresztfaágot, már el nem vághat innét, csak a halál kaszája.

Hetedik jelenet.

PRÉPOST, HOLETIUS, VERONIKA a kereszt alatt.

PRÉPOST, *kijön. Most nem gyullad fény.*

Jöhetsz, fiam.

HOLETIUS.

Nincs senki?

PRÉPOST.

Senki sincs.

HOLETIUS.

Maradnék inkább.

PRÉPOST.

Mondom, nem lehet:

visszajöhetnek.

HOLETIUS.

Jönnek!

PRÉPOST.

Senki sem jön.

HOLETIUS.

S az ott?

PRÉPOST.

Minden bűnösnek oltalomhely.

Gyilkosnak is.

HOLETIUS.

Testvérgyilkosnak is?

PRÉPOST.

Minden gyilkosnak.

Kinyitja a templomot.

HOLETIUS.

Nem merek. Sötét van.

PRÉPOST.

Hunyd be szemed, s világos lesz.

HOLETIUS.

Ilyen

volt a fazekas telkén is — utána.

Hakeldamának hívják.

PRÉPOST.

Ezt pedig

Isten házának.

HOLETIUS.

Elszórtam a pénzt.

PRÉPOST.

Jó volna most kötélre.

Míg az ember

él, addig mindig van remény az Isten

bocsánatára.

HOLETIUS.

És az emberek

bocsánatára?

PRÉPOST.

Arra is talán.

HOLETIUS.

Ha arcomat törölte volna, most
kendőjén egy sátánarc volna. Jobb,
hogy nem törölte még.

PRÉPOST.

Ott bent letörli

az Úr irgalma.

HOLETIUS.

Megbocsát?

PRÉPOST.

Aki

megbánja bűnét, annak megbocsát.

HOLETIUS.

Akkor is, ha életét vettem el?

PRÉPOST.

Akkor is érted adja életét.

Veronika halkán fölír.

HOLETIUS.

Valaki szólt!

PRÉPOST.

Csóka mozdult talán

fönt a toronyban.

HOLETIUS.

Ha ott bent leszek,
szemfödőnek jó puha lesz a szárnya.
Ott bent van ő is?

PRÉPOST.

Ki van odabent?

HOLETIUS.

Mindegy. Bátyám? öcsém? — Melyikünk sírt előbb
a napvilágra?

PRÉPOST.

Őrütségeket

beszélsz, fiam.

HOLETIUS.

Hogy örütségüket

takargassák, örültnek mondanak.

PRÉPOST.

Rám mondd ezt?

HOLETIUS.

A Júdásokra mondom,
akik Júdássá tettek. Odabent
van ő is?

PRÉPOST.

Őt levitték a barátok
templomába.

HOLETIUS.

A kés benne maradt.
Anyám kihúzta, s én most benne hagytam.
Jó, dupla kés. Még ott rozsdállt a pengén
az apánk vére.

PRÉPOST.

Ezt honnét veszed,
te boldogtalan!

HOLETIUS.

Anyámtól.

PRÉPOST.

Anyádtól?!

HOLETIUS.

Hol van anyád?
Eltáncolt, mint a szél...
Hogy is dalolta? — Énekelj, anyám.
Itt bent, hogy halljam. — Úgy, úgy. — Énekelj.
*Figyel, dúdolva próbálja, rekedten
énekel.*

Haj, haj, virágom,
hogy tomboltunk a nyáron,
kapitány úr!
Úgy 'szökött ki alóla:
hasas lett a csikója,
kapitány úr!
Hosszú csönd.

Ha lettünk volna együtt gyermekek,
két anya kölyke bár, de egy apától,
félárva mind a kettő, kis gidák,
s anyám, meg anyja együtt... Kárhozat
csupán csak elgondolni is, milyen
üdvösségét raboltak tőlem el!
Szegény fiam, még visszanyerheted.
Júdás csak egyet árult el, de én
két Jézust öltem — egyet itt magamban —
kis csecsemőt — alig hogy élt szegény —
s most itt a vére...

PRÉPOST.

HOLETIUS.

PRÉPOST.

HOLETIUS.

PRÉPOST, *leveszi a köpenyét.*

Menj, fiam, jöhetnek.
Megyek. Most már megyek. Köszönöm.
Ezt
vidd magaddal, jó lesz majd takarónak.
Bent hideg van még.

HOLETIUS.

Bent rekedt a tél.
Kiveszi a kulcsot a zárból.
Síromba lépek, és magamra zárom.
Eltűnik a templomban.

PRÉPOST, *áldást ad Holetius után.*

Adjon neked föltámadást belőle
az Úr irgalma.

*Megfordul, észreveszi Veronikát, aki közben fölállt a
feszület alól és lassan a templom felé indult; most ott áll a felső
lépcsőfokon.*

Nyolcadik jelenet.

PRÉPOST, VERONIKA

PRÉPOST.

VERONIKA.

PRÉPOST.

Ki az?

Én vagyok.

Veronika! Te túl az éj felén
kint kóborolsz? Mért nem nyugszol, leányom?

VERONIKA.

Nyugodtam volna itt — örökre bár! —
a térdeplőn... De mint kísértetek,
csak jártak-keltek... Poroszlók rimának
cipeltek volna...

PRÉPOST.
VERONIKA.

Bántottak?

Halott

kísértett itt a ház előtt...

PRÉPOST.
VERONIKA.
PRÉPOST.
VERONIKA.

Halott?

Élő halott, amilyen én vagyok.

Pihened kell, menj haza, gyermekem.

Ó, ha soha nem lenne vége már,

talán kibírnám: csak ez a sötét,

elfődni mindent... nem láthatni többé

az iszonyú álarcot arcukon!

Ne lásson — mondta. Ó, most már tudom!

Ó, most már én is azt mondom: Ne lásson!

Ne láss, életem! Ne láss, gyönyörűm!

Ezek közt jobb a vaknak.

PRÉPOST.

Láz beszél

belőled. Menjünk, lányom. Hazaviszlek.

VERONIKA.

Engem innét csak a halál kaszája

vághat le már... Kérdeznék valamit.

PRÉPOST.
VERONIKA.

Kérdezz csak, kérdezz, ha úgy jobb neked.

PRÉPOST. *tehetetlenül*
VERONIKA.

széttárja a karját, hallgat.

Tudtak élni így,

egymás szemébe nézni, mosolyogni —

Kiáltva:

hazudni! — folyton csak hazudni! — Szörnyű...

Hazugság hálójában az egész

város — kötéllel a bokájukon,

s minden lépéssel szorosabbra húzzák

a hurkot a nyakunkon, míg kifogy

a levegőnk, és tébolyunkban egymást

gyilkoljuk — halljátok?

Figyel.

HANGOK *nagyon távol, különböző irányokból.* Hahó! — Hahó! —
Hahó! —

VERONIKA.

Még most is húzzák — a halottak

nyakán is — egyre szorosabbra — ó,

hogy fojtogat... — Apám is tudta?

PRÉPOST.
VERONIKA.

Ó is.

Irgalmas Isten! egyetlen napon

jegyest, apát!...

PRÉPOST.

Mindnyájan cinkosok

voltunk. Mindenki tudta. — Csak a két

kis csecsszopó nem tudott semmiről.

VERONIKA.
PRÉPOST.

Az egyik puha bölcsőben —

A másik

részeg mostoha tején.

VERONIKA.

S az anya,

az igazi?

PRÉPOST.

Megtébolyult, s a város

az ispotályba zárta, eszelősök

tömlőcébe.

VERONIKA.

Nehogy tanú legyen.

S apám?

PRÉPOST.

Kézjegye ott volt a parancson.

Barátja volt a kapitány.

VERONIKA.

Anyám,
édes anyám, de boldog vagy, szegény,
hogy ifjan haltál! Apám szégyenét
nem kell megérned!

PRÉPOST.
VERONIKA.

Csillapulj.
Soha,
míg eszemet bírom. — Bírom-e még?
Vagy csak hagymáz ez? Tébolyult agyam
rémlátomása?

PRÉPOST.

Tudtam én, a bűn
elásott hulla, földből is kibúznak.
Bocsáss meg, lányom.
*Térdre ereszkedik Veronika előtt Veronika
lassan melléje térdel.*

VERONIKA.

Bocsáss meg nekünk,
irgalmas Isten! Bocsáss meg nekik...
S ha ránk bírsz nézni még, ha nem utálsz
az öklendésig, vedd el nyomorult
életemet — áldozatul — apámért —

HANGOK *nagyon távol.*

Hahó! — Hahó! —

VERONIKA.

A hajtókért, Uram —
és érte is, akit hajtanak — érte,
szegény gyilkosan ártatlan vadért.

Függöny.

(Folytatjuk)

JÓFEJŰ ZOLTÁN VERSEI

eljövendő

*majd jó egy tavasz mely virág is
gyümölcs is és nem hull nem rothad*

*örök örömben él a test és
nem ismer hiányzó dolgokat
a beteljesült vágy már nem űz
elérhetetlen álmat örvend
a valóság dicséretében*

*s nem marad emésztett salak a
kielégültség gyönyöréből*

elhagyó

*rajtad minden öreg este lett
a csönd félelme rád húzódott*

*úgy ülsz a hazug némaságban
mint álcázó télben a bokrok
nem birkózol már a múltással
az ifjúság harmatja se ízlik
elhagynak a nevető rózsák*

*úgy mint a frissen hantolt sirt is
elhagyják a hervadt holnapok*

maradandó

*most minden úgy múlik mintha nem
mintha már sohasem múlna el*

*a messzeséget eltakarja
az idő síma kezeivel
minden itt van közel, ami volt
ami lesz bezárt percben pillog
mint kinyílt ablakon a függöny*

*libeg az ismeretlen titok
ünneppé vetkőzik a halál*

csöndesedő

*takarj el már sóhajtozó csönd
támaszd rám tülekvő könyököd*

*bosszúd ejtsd ki tenyeredből míg
gótikus ujjaid görcsölöd
föhászkozd felettem mint esti
harangszó csüggedt parasztkon
élessz fel tetsz-némasággal*

*míg csorbult csontom ropogtatom
nyújtózkozó gyökereidben*